

Bovendien oordeelde Clark het noodzakelijk het publiek te moeten shockeren, om het de ogen te openen waarschijnlijk, alsof iemand daar driekwart eeuw na Dada nog een boodschap aan zou hebben.

Technisch gezien was *not H.AIR* ook een zeer middelmatige vertoning. De choreografie is eerder slordig en haalt nergens een hoog peil. Er zijn weinig knappe vondsten en Clark gebruikte bovendien een zeer beperkt bewegingsvocabularium. De gedeelten waar hij volledig van de klassieke dans afstapte, ontvaardden in de grootst denkbare broel. Hier haalde hij net nog het niveau van een oudervoorstelling bij een jeugdbeweging, maar dan wel een gewaagde. Hetzelfde geldt in grote mate ook voor de uitvoering: geen brio, slordig gedanst, al is het

duidelijk dat alle dansers genoeg talent en techniek in huis hebben.

Uiteindelijk vraag je je af hoe dat allemaal kan. De jeugdige leeftijd van Clark mag geen vergoelijking zijn voor dit en andere internationale festivals. Eén zaak is zeker. *not H.AIR* was reeds Clarks derde produktie dit seizoen en met de eis wereldcreaties te vertonen doen de festivals zich soms zelf de das om. Dat algemeen opbod komt uiteindelijk het publiek niet ten goede. Zo had Clark één week de tijd om het tweede deel van *not H.AIR* klaar te stomen. Het Kaaitheater had dus blijkbaar een kat in een zak gekocht.

Alexander Baervoets

Marc Vanrunxt: Men denkt dat Vlaanderen nu opeens een dansscène heeft

Na de voorstelling van *Hyena* in het Théâtre de Banlieue wachtte ik op Marc Vanrunxt, die eerst nog het noodzakelijke rondje begroetingen in de bar afrondde. Daarna stapte hij me voor naar de kleedkamer. Ik ging hem achterna als een kuiken zijn moe. Wát een stappen neemt die man.

Hoe staat Hyena tegenover het vroegere werk?

“Ik wil nu van louter statische beelden komen tot meer beweging. *Hyena* is een nieuwe fase. In mijn vroeger werk — *Vier korte dansen* en vooral *Poging tot beweging* — werkte ik heel traag en statisch, maar met momenten ook heel vlug en heel hevig, gecrispeerd en nerveus, terwijl het nu vrij rustig is en ook introverter.”

“De twee delen van *Hyena* zijn ook heel verschillend. Het eerste is nog gecrispeerd en statisch. Het heeft bepaalde elementen van de *Vier korte dansen*, wat betreft een bepaalde energie toch en qua kostuums ook. In dat eerste deel heb ik ook een paar theatrale trucs gebruikt, meer lichten, kleuren — ik werk weinig met kleuren — die zwaan, die sneeuw, dat zijn een aantal elementen.”

Er zijn mensen die zich stoorden aan die zwaan, omdat ze in plastic was. Wat betekent die zwaan of hoeft die niets te betekenen?

“Nee, die hoeft niets te betekenen en die kan zoveel betekenen als je wil. Voor mij zijn het — en ik

vind dat heel geestig om daartoe te komen — bepaalde elementen die ik ontdek of verzin of vind, zoals die zwaan die ik in de bazar zag staan en die mij deed fantaseren. Ik vind het gewoon een beetje maf, dat beest, en ik wil het ook zo houden, ik wil er geen betekenis op plakken. Ik hou alles zoveel mogelijk abstract. Die abstractie is noodzakelijk. *Hyena* heeft bovendien een heel eenvoudige structuur. Iedereen staat een beetje op zich en evolueert op zich en de relatie die ontstaat is vrijwel toevallig.”

Is voor u de muziek belangrijk?

“Ja, heel belangrijk.”

Gaat u daar dan van uit?

“Nee, het is met de muziek ook weer zoals met de andere elementen. Ik wil de muziek niet gaan vertalen. De muziek is aanwezig, soms omwille van haar kracht, haar sfeer, haar energie, haar contrast met de beweging of haar commentaar soms. Ze is heel vaak een inspiratiebron en een stimulans voor mij om te bewegen.”

Meer dan kostuums?

“In dezelfde mate, denk ik. Nu waren de kostuums eigenlijk iets minder belangrijk, iets minder bepalend dan in de vorige stukken, waar ze letterlijk de beweging bepaalden. Toen waren de kostuums een zelf opgelegde beperking en een heel concreet uiten van zowel fysiek als psychische onmacht. Dat staat nu ver van mij af. Maar het was werkelijk bijna mijn onmacht om te kunnen dansen, om te kunnen bewegen, en bewegen staat voor mij dan gelijk aan leven, aan ademen. In *Poging tot beweging* heb ik dat pogen over te brengen op zes mensen en moest ik dan ook al enigszins abstraheren. Het waren zeer verschillende mensen, met zeer verschillende opleidingen, uiterlijken en manieren van bewegen. Dat was ook een heel boeiend uitgangspunt. Ik heb getracht daarin een harmonie te vinden, waarbij ik mezelf ook enigszins aan hen moest aanpassen.”

“In *Poging tot beweging* ging ik heel conceptueel te werk. Ik had een idee, een toestand, een gegeven dat werd uitgewerkt, sec, en bijna zwart-wit. Nu heb ik grijs ontdekt, de 101 mogelijkheden die er zijn om iets te doen en de keuze die ge moet maken. Ik ervaar nu ook — maar dat is persoonlijk — dat er grijs bestaat, niet meer zwart-wit alleen en dat is een enorme verrijking. Ik heb wel een grote affiniteit met het tweede deel, dat voel ik als belangrijker. Het eerste deel is een beetje een folie, met dat paard met dat groene licht en die zwaan. Ik vind het absoluut niet minderwaardig, maar het tweede deel ligt eigenlijk dichterbij mij.”

Hyena (Vanrunxt)
foto A. Vandertaelen

